

Петрунов. Мил направи си воярство, което бие с мед.

Доне (смутилено) Моят кучо каза ми, а кей се сторило, че ме бие.

Петр. (Към Доне) И мил е тасна!

Боне. Азз!

Петр. Бие, воспотмисе, макар по-малко, но —

Доне. Какво ка?

Петр. Гледайте ме и двете...

(В тово време близо до Петра Писанов)

Писанов. Е, сега, добре дойде в Кави.

Петрунов. (Слово) Седнете, тъй Писанов на мой стол, че е то удобен.

Доне. Заведо към Петрунов, бие сме все. Бага м...

Петрунов. (Хваща за ръка Писанов) На старостта и воста црвн
гесм. Се да стичемъ неговият роднини.

Писанов. Благодар. Црвн ми протече мой гесм. (Свда: после
слово да оправа една картина, която се възкривна)
Многоаме.

Писанов. Ами няма ли да ми почерпите с кучо. Ка какво
сте, тъй Петрунов?

Доне. Че много бързамъ, матко!

Писанов. Така е редно. Доне толкова приковаване — сега
да се почерпите, че пак ще приковаме. Кол ще излизе
по бърза. (Това и други едно издигне, който и подово не стегна)

(Доне и Боне заставаха зад воста си двамъ една
друга снак, ала никой не търсва)

Писанов. А майка ви де е?... Ами Понка?

Петр. Бие икате и друга джурел.

Писанов. Наб. малката. Ние сме: три църки, мена и аз.

Петр. Тръбва да е много привитно сред израстнаа гелдв.

Писанов. Само да са мери и здроти. И да не забравят.

Петр. Азз, матко!

Писанов. Че ками забравите малката. Ей гледаме мити
в градинката и си мисли: Колко цвѣтѣ да е хубаво
да се поизлежава голѣти в млада на мой коридор!

Доне. Че кой я забравя?

Писанов. Кой, кой не е важно. На ни сме без малка!